

Arrest

nr. 59 196 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2011”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2010 samen met haar minderjarige dochter, tweede verzoekster, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Uit nazicht van de Vision databank blijkt dat eerste verzoekster een visum verkregen heeft van de Italiaanse autoriteiten.

Op 22 september 2010 vraagt België aan de Italiaanse autoriteiten de overname van verzoeksters op basis van artikel 9.2 of artikel 9.3 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 16 november 2010 vraagt de raadsman van verzoeksters de toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Op 16 november 2010 dienen verzoeksters een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet op de vraag tot overname en worden overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend akkoord te gaan met de overname. Dit wordt op 23 november 2010 meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 9 december 2010 vraagt de arts-attaché bijkomende medische gegevens op.

Op 24 december 2010 dienen verzoeksters bijkomende documenten in bij de aanvraag.

Op 4 januari 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van tweede verzoekster.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 66 286.

Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeksters dienen een tweede beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 66 279. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige dochter vroegen op 30.08.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 10.08.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (visumnummer (...)) uitreikten. Ze was op dat ogenblik in bezit van paspoort van Armenië n° AK0513902. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze over een reispaspoort van Armenië beschikte, maar dat dit paspoort in beslag werd genomen door de persoon, die haar reis zou hebben geregeld. Ze verklaarde verder niets te weten over een door de Italiaanse instanties afgeleverd Schengenvisum. Op 22.09.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 bepaalde termijn antwoordden. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 23.11.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Op 13.12.2010 stemden de Italiaanse instanties middels een expliciet akkoord toch in met de overname van de betrokkene.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat zij vernam dat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

In een schrijven van 16.11.2010 verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikels 3(2) en 15 van Verordening

343/2003 op grond van het "non-refoulement-beginsel" en op grond van humanitaire redenen. Bij dit schrijven is een medisch attest van 14.11.2010 van dokter H. gevoegd. De humanitaire redenen zijn van medische aard. A. A., minderjarige dochter van de betrokkene, kent ernstige gezondheidsproblemen en kan zich enkel verplaatsen met een rolstoel. Een verplaatsing per vliegtuig of op een andere wijze zou volgens de betrokkene levensbedreigend zijn en een schending betekenen van de artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Betreffende de gewenste toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003 merken we op dat artikel 15 van Verordening 343/2003 inderdaad de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toelaat, maar enkel indien er sprake is van een hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Gezien de betrokkene tijdens haar verhoor stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben kan artikel 15 dan ook niet worden ingeroepen. Betreffende de gevraagde toepassing van artikel 3(2) merken we op dat de betrokkene op 17.11.2010 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 indiende. Deze aanvraag, die is gestoeld op de gezondheidsproblemen van de minderjarige dochter van de betrokkene, werd op 04.01.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten wijzen erop dat de nodige medicatie, behandelingen en opvolging beschikbaar en mogelijk zijn in Italië. Asielzoekers kunnen zich in Italië inschrijven in het nationaal gezondheidssysteem en kunnen aan dezelfde voorwaarden en gronden als Italiaanse onderdanen gezondheidszorg verkrijgen. Ze kunnen een beroep doen op kostenloze medische verzorging.

Betreffende het argument dat een verplaatsing per vliegtuig of op andere wijze naar Italië levensbedreigend zou zijn en artikel 2 en 3 van het EVRM zou schenden verwijzen we naar het advies van de attaché-geneesheer van 04.01.2010 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat reizen met de aandoeningen van de minderjarige dochter van de betrokkene geen probleem is, maar dat een sanitair vliegtuig noodzakelijk zou kunnen zijn en dat deze vraag moet worden ingeschat door een behandelend arts. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) 1107/2006 van 05.06.2006, die het recht op reizen van passagiers met een beperkte mobiliteit tengevolge van een handicap garandeert en de nodige bijstand tijdens het reizen voorziet. Deze regelgeving legt de actoren van het luchtverkeer (luchthavens, luchtmaatschappijen, touroperators...) de verplichting op de nodige maatregelen te treffen om passagiers met een beperkte mobiliteit de mogelijkheid te geven te reizen en de nodige bijstand te verlenen om de reis in de beste omstandigheden te laten verlopen. Navraag bij een luchtvaartmaatschappij leerde dat de medische bijstand, zoals vereist door Verordening (EG) 1107/2006, kan worden voorzien indien daarvoor binnen 48 uur voor de geplande reisdatum een aanvraag wordt ingediend.

De betrokkene zelf verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben.

Betreffende de in het schrijven van 16.11.2010 geuite vrees voor een schending van het "non-refoulement-beginsel" benadrukken we dat de Italiaanse instanties zijn gehouden tot de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Een verwijdering naar het land van herkomst van de betrokkene is dan ook niet aan de orde.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene en haar dochter aan Italië een schending zou betekenen van de Europese richtlijn 2004/83/EG, het "non-refoulement-beginsel" of van artikel 2 en 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening

343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.
(...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij om kosteloze rechtsbijstand en om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2011 dat verzoeksters met huidig verzoekschrift aanvechten, deel uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2011 (bijlage 26^{quater}). Verzoeksters hebben tegen deze beslissing op dezelfde datum al een beroep ingesteld dat gekend is onder het rolnummer 66 279 maar in huidig verzoekschrift voeren zij andere middelen aan.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de minderjarige dochter van eerste verzoekster.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin de minderjarige dochter van verzoekster eveneens wordt vermeld en die ook geldt te haren opzichte. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De minderjarige dochter van verzoekster is zeventien jaar oud.

Dit minderjarig kind beschikt gezien haar leeftijd over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij diende aldus niet vertegenwoordigd te worden door haar moeder. Het leidt bijgevolg niet tot de onontvankelijkheid van het beroep dat in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zeventienjarige dochter.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd juncto artikel 3, 4 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van de derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend en artikel 10, 1, a) van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor

de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus; schending van artikel 3,2 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

3.2.1. De bestreden beslissing is niet opgesteld in de taal die verzoekende partij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen noch also aan hem schriftelijk ter kennis gebracht. Deze verplichting opgelegd door de Europese regelgeving werd niet in het Belgische recht omgezet (zie European Union Agency for Fundamental Rights (FRA), "The Duty to inform applicants about asylum procedures; The asylum-seeker perspective", september 2010, <http://fra.europe.eu> p- 23).

Verwerende partij is van oordeel dat deze Europese rechtelijke bepalingen van toepassing zijn op een beslissing in het kader van de asielaanvraag.

Doordat de bestreden beslissing in het zelfde formulier "bijlage 26quater" is vervat zoals bij wet wordt voorgeschreven zijn dezelfde vormverplichtingen als bij de betekening van een beslissing in het kader van de asielaanvraag opgelegd (art. 71/3, § 3 van het voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981). De bestreden beslissing voldoet daarom met aan de vereiste dat deze is opgesteld in de taal die verzoekende partij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen of haar schriftelijk werd ter kennis gebracht.

Schending van artikel 71/3, § 3 van het voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 juncto artikel 3, 4 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van voormelde Raad van 18 februari 2003 en van artikel 10, 1, a) van voormelde Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005.

3.2.2. De bestreden beslissing motiveert dat zij op grond van artikel 9 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 niet moet behandelen en dat de motivering van verzoekende partij om haar asielaanvraag in België behandeld te willen zien met volstaat om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat in het land van herkomst van verzoekende partij er geen Belgische consulaire dienst of ambassade is waar een visum voor België kan worden aangevraagd waardoor verzoekende partij noodzakelijk met een visum van een andere Lidstaat naar België moet komen.

De motivering van verzoekende partij om in België en niet elders asiel aan te vragen en verwerende partij toepassing van artikel 3, 2 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 te vragen, is pertinent en afdoende omdat het UNHCR bevestigt dat de Belgische asielwetgeving "tot één van de degelijkste in Europa behoort" (zie stuk nr. 2) het arrest van het EHRM M.S.S. v. België en Griekenland van 21 januari 2011 (<http://www.echr.coe.int/ECHR/EN/hudoc>) heeft bewezen dat het bestaan en omzetting van de Europese regelgeving inzake minimumregels voor asiel en de omzetting ervan in de nationale wetgeving van de Lidstaten niet de garantie geeft dat de asielaanvraag behoorlijk zal worden behandeld (zie ook stuk nr. 3). Het interstatelijke vertrouwensbeginsel dat uw Raad tot op heden huldigde kan daarom evenmin nog langer worden gehandhaafd. De bestreden beslissing die anders oordeelde houdt daarom de schending van artikel 3,2 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 in.

3.2.3. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat eerste verzoekster een asielaanvraag indiende in België en dat uit de bijlage 26 duidelijk blijkt dat zij tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag zou worden bijgestaan door een tolk en dat de asielaanvraag in het Nederlands zou worden onderzocht door de bevoegde instanties. De verwerende partij verwijst naar artikel 51/4 van de vreemdelingenwet om aan te geven dat de taal van het onderzoek, *in casu* het Nederlands, tevens de taal is van de beslissing waartoe het onderzoek aanleiding geeft. De bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet werd deze in het Nederlands genomen. Waar verzoeksters insinueren dat de bestreden beslissing in het Armeens diende te worden opgesteld, mist het middel volgens de verwerende partij iedere ernst. De beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Waar verzoeksters voorhouden dat het interstatelijk beginsel geen draagkrachtig motief is, stellende dat het UNHCR voorhoudt dat de Belgische asielwetgeving tot één van de beste in Europa behoort en verwijzend naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens M.S.S. tegen België, merkt de verwerende partij op dat verzoeksters niet aantonen in welke zin hun situatie vergelijkbaar is met de situatie van een Afghaanse asielzoeker die overgedragen wordt aan de Griekse autoriteiten. Verzoeksters tonen niet aan dat de bevoegde lidstaat de asielaanvraag niet op correcte wijze zal behandelen en toont evenmin aan dat deze lidstaat zou overgaan tot een gedwongen verwijdering zonder op zorgvuldige wijze eerst te onderzoeken of zij gevaar lopen in het land van herkomst.

4.3.1. Verzoeksters voeren de schending aan van artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) *juncto* artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening en artikel 10.1.a van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85).

Artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“De asielzoeker wordt schriftelijk en in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld dat een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie.”

Artikel 10.1.a van de richtlijn 2005/85 luidt als volgt:

“1. De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van de in hoofdstuk III vervatte procedures voor alle asielzoekers de volgende waarborgen gelden:

a)

zij moeten in een taal die zij redelijkerwijze geacht kunnen worden te begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen en over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2004/83/EG. Deze informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om asielzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 11 omschreven verplichtingen na te komen;”

Het hoofdstuk III van deze richtlijn bevat de procedures in eerste aanleg.

Uit de hierboven geciteerde beslissing blijkt dat er verwezen wordt naar de toepassing van de Dublin-II-Verordening. Verzoeksters werden op de hoogte gebracht dat zij in toepassing van deze verordening zullen overgedragen worden aan de Italiaanse overheden. Verzoeksters hebben beroep ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en uit het verzoekschrift blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte zijn van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in hun individuele geval. Zelfs al zou dit onderdeel van het middel een terechte kritiek bevatten aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, moet de eventuele miskennen van dit vormvoorschrift niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop is gevolgd. Zulks is enkel het geval wanneer verzoeksters aantonen dat die miskennen hen benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maken verzoeksters niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening.

Verzoeksters ontberen elk belang bij hun kritiek en dit onderdeel van het middel kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

4.3.2. De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze

bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft de door eerste verzoekster tijdens haar Dublin-interview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom er geen beroep werd gedaan op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de procedurele voorafgaanden en er wordt uitgebreid gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

Daarnaast wordt opgemerkt dat dit artikel op zich geen verdere verplichtingen schept in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeksters niet akkoord gaan met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, of hun verwijzing naar persartikelen dat de Belgische asielwetgeving één van de degelijkste in Europa is, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Inzake het interstatelijk vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de hoedanigheid van Italië als lidstaat van de Europese Unie, als ondertekenaar van de Conventie van Genève en als partij bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) om erop te wijzen dat de asielaanvraag van verzoeksters zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden voor andere lidstaten en dat het non-refoulementbeginsel niet zal worden geschonden.

Door een loutere verwijzing naar het arrest van het EHRM, M.S.S. v. Griekenland en België van 21 januari 2011, tonen verzoeksters niet aan dat in het algemeen geen beroep meer kan worden gedaan op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeksters tonen niet aan dat hun situatie gelijkaardig is als die van een Afghaanse asielzoeker die naar Griekenland werd teruggestuurd en halen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in Italië geen opvang zouden krijgen of dat hun asielaanvraag niet op correcte wijze zou worden behandeld.

4.3.3. De schending van de door verzoeksters aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.4. Waar de advocaat van verzoeksters ter zitting wijst op de gewijzigde toestand in Italië, dat momenteel overspoeld wordt door Noordafrikaanse vluchtelingen, waardoor de Italiaanse overheid hun asielaanvraag niet behoorlijk zou kunnen onderzoeken, wijst de Raad erop dat deze opmerking geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeksters geen concrete aanwijzingen geven dat er redenen zijn om aan te nemen dat Italië, door de huidige hoge toestroom van asielzoekers in het zuiden van het land, momenteel niet meer in staat zou zijn om asielaanvragen te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:	
mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET